

RAKKAUS on se, mikä TODELLA merkitsee

Yli 35-vuotisella kristittynä olemiseni aikana olen käynyt läpi erilaisia vaiheita ja tavannut erilaisia ryhmiä. Ortodokseista helluntailaisiin, voin sanoa, että olen nähnyt suurimman osan niistä. Se, mitä olen havainnut yksiselitteisesti, on se, että hyvin harvoin joku myöntää avoimesti, että hänellä on vain osa totuudesta ja että muilla voi olla toinen osa. Aina tuntuu siltä, että MEILLÄ on KOKO totuus ja muilla vain osa siitä, ja vain siinä määrin kuin se on yhdenmukaista meidän näkemyksemme kanssa! Olen myös nähnyt pakkomielteistä kiinnostusta teologisiin kysymyksiin, jopa siinä määrin, että monet ryhmät suhtautuvat vihamielisesti muihin kristillisiin ryhmiin näiden kysymysten vuoksi. Mutta todellakin, veljet ja sisaret, kaikkien näiden vuosien jälkeen voin kertoa teille, että nämä asiat eivät ole kovin tärkeitä ja ehkä eivät lainkaan tärkeitä verrattuna siihen, mikä on todella tärkeää. **Ja mikä on todella tärkeää, on rakastaa toisiamme.** Mitä hyötyä on olla teologisesti oikeassa, mutta olla rakastamatta? Mitä merkitystä on ”uskoa” Jumalaan, mutta kieltää rakastamasta lähimmäisiäsi? Kuten Jaakob sanoi:

Jaakobin kirje 2:19

”Sinä uskot, että Jumala on yksi. Siinä teet oikein; riivaajatkin sen uskovat ja vapisevat.”

Uskotko Jumalaan? Myös demonit uskovat Jumalaan! Se ei ole se, mikä tekee eron! Minun mielestäni se, mikä tekee eron, on RAKKAUS. Toisten rakastaminen on kristinuskon ydin, sen olemus ja identiteetti. Jos poistamme rakkauden, jäljelle jää vain toinen uskonto. Kyllä, siinä uskonnossa uskot Jumalaan ja Jeesukseen, mutta jos se on kaikki, emme eroa demonista. Hekin uskovat!

Kuten apostoli Johannes sanoo:

1 Johanneksen kirje 3:14

"Me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään, sillä me rakastamme veljiä. Joka ei rakasta, pysyy kuolemassa."

Mistä tiedän, että olen siirtynyt kuolemasta elämään? Vain siksi, että olen joskus jossain tunnustanut Jeesuksen Herrakseni? Tai siksi, että käyn kirkossa joka sunnuntai? Tai koska noudatan kaikkia kirkkokuntani määräämiä paastoja? Tai koska puhun kielillä? Ei, mikään näistä. **"Me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään, sillä me rakastamme veljiä"** ” sanoo apostoli Johannes. Rakkaus veljiä kohtaan on todellinen koetinkivi! Mikään muu! Ja Johannes jatkaa:

1 Johanneksen kirje 3:15-18

"Jokainen, joka vihaa veljeään, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi. Siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että hän antoi henkensä meidän edestämme; meidänkin tulee antaa henkemme veljiemme edestä. Jos nyt jollakin on tämän maailman hyvyttä ja hän näkee veljensä olevan puutteessa, mutta sulkee häneltä sydämensä, kuinka Jumalan rakkaus saattaa pysyä hänessä? **Lapsukaiset, älkäämme rakastako sanalla tai kielellä, vaan teossa ja totuudessa."**

Rakkaus on se, mikä merkitsee! Siksi meidän ei pitäisi pyrkiä voittamaan teologisia tai muita kiistoja. Meidän pitäisi pyrkiä rakastamaan. Sillä vaikka olisin oikeassa teologisessa näkemyksessäni, mutta en rakastaisi, en olisi mitään.

Katsotaanpa, mitä 1. Korinttolaiskirjeen 13. luku, joka teille varmasti on tuttu, sanoo. Katsotaan sitä jae jaealta ja mietitään sen sanomaa:

1. Korinttolaiskirje 13:1

"Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen."

Jotkut kirkkokunnat eivät usko muissa kielissä puhumiseen. Toiset uskovat. Ne ovat keskenään ristiriidassa ja esittävät lukemattomia argumentteja puolesta ja vastaan. Oletetaan, että löysin totuuden ja puhun ihmisten ja enkelien kielillä. Oletetaan selkeyden vuoksi, että puhun kiinaa, vaikka en ole koskaan oppinut kiinaa. Jos minulla ei ole rakkautta, mitä sitten? En ole mitään! Nolla! Jumalan silmissä olen kuin metallikappale, joka pitää häiritsevää meteliä. Vaikka teen ihmeen puhumalla kielellä, jota en ole koskaan oppinut, olen silti suuri nolla! Nyt katsotaan asiaa päinvastaisesta näkökulmasta: kuka tahansa, jolla on edes vähän rakkautta, on PAREMPI kuin minä, joka tein sellaisen ihmeen. Pieni lapsi, joka jakoi lounaansa toisen lapsen kanssa, jolla ei ollut lounasta, on parempi kuin minä! Ymmärrätkö nyt, mitä tarkoitan, että tärkeää on vain rakastaa toisiaan, ja että meidän pitäisi pyrkiä ylittämään itsemme kaikin mahdollisin tavoin juuri siinä rakkaudessa? Siirrytään jakeeseen 2:

1 Korinttilaisille 13:2

”Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi.”

Katsotaanpa, mitä tämä jae kertoo meille sana sanalta, veljeni ja sisareni. Oletetaan, että teen ihmeitä. Minulla on niin vahva usko, että voin puhua vuorelle ja se siirtyy pois! Lisäksi olen profeetta, joka tietää kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon. Voisin kertoa teille menneisyytenne ja tulevaisuutenne, jotka Jumala on paljastanut! No, jos minulla ei ole rakkautta, en ole MITÄÄN! Iso nolla! Olen vähäisin Jumalan valtakunnassa. Olen niistä, jotka tulevat viimeisinä, eivät ensimmäisinä! Nainen, joka tunsu myötätuntoa vanhaa, sairasta naapuriaan kohtaan ja kokkasi hänelle aterian, on äärettömän paljon parempi kuin minä, profeetta, ihmeiden tekijä, vuorten siirtäjä! Hän on ensimmäisten joukossa valtakunnassa, johon minä en edes pääse! Etkö edes pääse? Kyllä, koska vain

eletty rakkauden usko pelastaa, ei pelkästään älyllinen usko, joka on myös demoneilla! Mutta saatat sanoa: "Älä nyt liioittele. Jokainen, joka tekee tällaisia ihmeitä, pääsee varmasti Jumalan valtakuntaan!" Niinkö? Annetaan Herran vastata tähän:

Matteus 7:21-23

"Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon. **Moni sanoo minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?'** Ja silloin minä lausun heille julki: 'Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät'."

Ihmeet, profetiat, kielillä puhuminen jne. eivät ole merkkejä siitä, että olemme siirtyneet kuolemasta elämään. Merkki on Jumalan tahdon tekeminen, ja sen tahdon perusta on rakastaa toisiamme. Kuten Herra sanoi:

Matteus 22:35-40

"ja eräs heistä, joka oli lainoppinut, kysyi häneltä kiusaten: Opettaja, mikä on suurin käsky laissa? Niin Jeesus sanoi hänelle: "'Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi'. Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky. Toinen, tämän vertainen, on: 'Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi'. Näissä kahdessa käskyssä riippuu kaikki laki ja profeetat.'"

Kuten Paavali sanoo kirjeessään galatalaisille:

Galatalaisille 5:13-14

”Te olette näet kutsutut vapauteen, veljet; älkää vain salliko vapauden olla yllykkeeksi lihalle, vaan palvelkaa toisianne rakkaudessa. Sillä kaikki laki on täytetty yhdessä käskysanassa, tässä: ”Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi”.”

Rakkaus Jumalaa ja lähimmäisiä kohtaan on se, mikä todella merkitsee. Jos poistamme tämän, meillä ei ole MITÄÄN! Mutta jatketaan seuraavassa jakeessa 1. Korinttolaiskirjeen 13:

1. Korinttolaiskirje 13:3

”Ja vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi, ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, ei se minua mitään hyödyttäisi.”

Tässä tarkoitetaan selvästi tekoja, jotka on tehty ilman rakkautta ja armoa. Nyt saatat sanoa: ”Kuinka voisin jakaa kaiken köyhille tai antaa ruumiini poltettavaksi ilman rakkautta?” No, se on mahdollista. Entä jos olisin antanut ruumiini poltettavaksi tietäen, että minut julistettaisiin ”pyhimykseksi” ja kunnioitettaisiin tulevissa sukupolvissa? Entä jos olisin jakanut omaisuuteni köyhille tietäen, että he levittäisivät hyviä uutisia teoistani ja että kaikki kunnioittaisivat minua? Tai tietäen, että nimeni kirjoitettaisiin kiveen, jotta sukupolvet näkisivät ja kunnioittaisivat muistoani ja suuria hyviä tekojani? Tai jos tekisin tämän vain siksi, että voisin merkitä sen tehdyksi listaltani tai ajatellen, että ostaisin tällä tavalla Jumalan suosion? Lisätään tähän kaikki muut asiat, joita voimme pitää suurina: paastomme, kymmenyksemme, Raamatun ulkoa opetteleminen tai mitä tahansa muuta. Mikään näistä ei auttaisi minua, jos motivaationa ei ole rakkaus! Ainoa motivaatio kaikelle, mitä teen, on oltava rakkaus. Jos minua ei motivoi rakkaus ja vain rakkaus, sillä mitä teen, ei ole arvoa. Älkäämme unohtako, että jopa fariseukset antoivat kymmenykset, ja itse asiassa he antoivat kymmenykset kaikesta! Mutta heillä ei ollut rakkautta! Kymmenykset eivät vaikuttaneet heihin, koska rakkaus puuttui. Ja kun

rakkaus puuttuu, olen, riippumatta ihmeistäni, uskosta, anteliaisuudesta ja sankariteoista, tyhjä!

Ja tässä on, mitä rakkaus on:

1 Korinttilaisille 13:4-13

"Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa; kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii. Rakkaus ei koskaan häviä; mutta profetoiminen, se katoaa, ja kielillä puhuminen lakkaa, ja tieto katoaa. Sillä tietomme on vajavaista, ja profetoimisemme on vajavaista. Mutta kun tulee se, mikä täydellistä on, katoaa se, mikä on vajavaista. Kun minä olin lapsi, niin minä puhuin kuin lapsi, minulla oli lapsen mieli, ja minä ajattelin kuin lapsi; kun tulin mieheksi, hylkäsin minä sen, mikä lapsen on. Sillä nyt me näemme kuin kuvastimessa, arvoituksen tavoin, mutta silloin kasvoista kasvoihin; nyt minä tunnen vajavaisesti, mutta silloin minä olen tunteva täydellisesti, niinkuin minut itsenikin täydellisesti tunnetaan. **Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme; mutta suurin niistä on rakkaus.**"

Rakkaat veljet ja sisaret, suurin kaikista on RAKKAUS. Ilman rakkautta ei ole kristinuskoa. Olemme siirtyneet kuolemasta elämään, käyttääkseni apostoli Johanneksen sanoja, jos meillä on rakkautta, vaikka teologisesti saattaisimmekin erehtyä monissa asioissa. Mutta jos emme rakasta, pysymme edelleen kuolemassa, vaikka teologisesti olisimmekin neroja ja kaikessa oikeassa. Vaikka minulla olisi kaikki opillisesti oikein, vaikka profetoisin ja tekisin ihmeitä, vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, jos minulla ei ole rakkautta, olen pelkkä iso nolla. Ottakaamme tämä totuus sydämeemme, jätetään teologiset väittelyt sikseen ja pyritään erinomaisuuteen siinä, mikä todella merkitsee: RAKKAUDESSA.